



AUREL ȘI CUTZĂ PETĂRĂMUL VIEȚII FERICITE

SAN CLAUDE

San Claude

**Aurel și Cutză  
pe  
Tărâmul Vieții Fericite**

București  
2021

Aurel și Cutză pe Tărâmul Vieții Fericite  
© Claudiu Sâncrăian

Data apariției: Iulie 2021  
Ilustrația copertei: Ștefania Tănase

Contact:  
WWW: [sanclaude.ro](http://sanclaude.ro)  
Instagram: [san.claude21](https://www.instagram.com/san.claude21)

Pentru Stup și Gabi



# Aurel și Cutză pe Tărâmul Vieții Fericite de San Claude

## Cuprins

|                   |    |
|-------------------|----|
| Capitolul 1.....  | 7  |
| Capitolul 2.....  | 10 |
| Capitolul 3.....  | 13 |
| Capitolul 4.....  | 16 |
| Capitolul 5.....  | 17 |
| Capitolul 6.....  | 20 |
| Capitolul 7.....  | 21 |
| Capitolul 8.....  | 24 |
| Capitolul 9.....  | 26 |
| Capitolul 10..... | 28 |
| Capitolul 11..... | 32 |

# Capitolul 1

A fost odată ca niciodată un băiețel pe nume Aurel, care ducea o viață idilică alături de mama și tatăl său. Cei trei locuiau într-un apartament modest din București, iar armonia din casă făcea să pară că sub acoperișul lor își duce veacul toată bunătatea lumii.

Aurel, elev în clasa a treia, nu a cunoscut greutatea până la vârsta de zece ani. Nu a avut parte de decese în familie, părinții au câștigat mereu suficienți bani cât să-i satisfacă poftetele, mai mult de o banală răceală nu a înfruntat niciodată și a primit afecțiune necondiționată de la apropiați.

Băiatul era conștient de viața sa roz pe care mulți copii o invidiau și se simțea recunoscător pentru norocul întâmpinat la naștere.

Dar liniștea lui Aurel nu a fost veșnică. Sentimente de frică i-au împânzit mintea atunci când a realizat că dormitorul său nu mai este un loc al siguranței.

Părinții nu i-au dat crezare atunci când le-a relatat întâmplările stranii petrecute chiar la fereastra încăperii. Aurel auzea tot felul de monștri ce încercau să se cațere la geam în încercarea de a-i pătrunde în cameră.

-Este doar în mintea ta, Aurel. Nu există monștri, îi spunea adesea mama.

Însă băiatul știa că sunetele auzite în toiul nopții nu sunt doar decepții ale unei imaginații prea bogate. Creaturile înfiorătoare erau reale și pregătite să îi spargă fereastra, iar apoi să îl devoreze cu sânge rece.

Așa se face că într-o noapte, părinții lui Aurel au fost treziți din somn de urletul terifiat al copilului. Cei doi au intrat repede în dormitor, ca să îl găsească ghemuit sub pătură.

Vorbele liniștitoare, îmbrățișările calde și săruturile de pe frunte n-au fost sortite nici măcar unui efect paliativ. Problema monștrilor îi depășea complet pe mama și tata.

În acea noapte, Aurel le-a împărtășit părinților mai multe despre frica năucitoare, explicând în amănunt scenariul sumbru din cap.

A trăit atâția ani fericit și împlinit! Zâmbetul nu i-a părăsit buzele în tot acest timp, iar viitorul părea să îi promită lucruri mărețe. Dar monștrii au ales să se intersecteze cu pacea sa. Destinul tragic dictat de creaturile întunecate era copleșitor. Monștrii aveau să îlucidă.

Era un gând frustrant. Uneori, Aurel asemena situația cu o acadea. A savurat cât a putut acadeaua, care în cele din urmă a ajuns pe sfârșite. Curând, limbii îi era dat să simtă doar bețișorul aspru ce purta cândva bomboana savuroasă.

Pe părinți i-au înduioșat vorbele băiatului. S-au înțeleș din priviri și au căutat să îl îmbuneze cu cea mai mare sinceritate lăuntrică.

L-au asigurat că va cunoaște un viitor splendid, alcătuit doar din reușite. I-au promis prosperitate, împăcare și oameni buni ce îi vor rămâne alături mereu, printre care se numărau și ei.

-Nu mă veți abandona niciodată? Oricât de multe greșeli aș face? i-a întrebat Aurel.

-Niciodată! Pe cuvânt de părinte! i-au răspuns în cor mama și tata.

După câteva minute în care au discutat problema băiatului, tata a venit cu o soluție rapidă. Deoarece s-au dovedit a fi inutile argumentele ce demonstau inexistența unor monștri sub fereastră, era cazul să treacă la fapte.

În acest sens, tata a deschis larg fereastra dormitorului și i-a făcut o propunere copilului. Propunerea suna în felul următor: Aurel urma să doarmă cu geamul deschis. Dacă vreun monstru încerca să

intre în dormitor, era de ajuns să țipe, iar tata imediat se trezea și îi sărea în ajutor. Astfel, Aurel își putea învinge frica.

Băiatul a acceptat ideea tatălui. Ba chiar, putea spune că l-a liniștit. Cum totul se arăta rezolvat, părinții s-au întors în camera lor, adormind instant.

Și lui Aurel îi era somn. Ușor, ușor, pleoapele i s-au închis, asemenea unor porți care-l țineau captiv în “Împărăția Somnului”

## Capitolul 2

Aurel a tresărit speriat, alungând și ultima fărâmbă de somn. Acea senzație ciudată de cădere în gol l-a sculat dintr-un vis foarte ambiguu.

Aproape instinctiv, băiatul și-a fixat privirea asupra ferestrei deschise. Nu a văzut nimic ieșit din comun, dar nu putea spune același lucru și despre auzit.

Ceva zgâria pervazul. Nu putea distinge autorul zgomotului datorită întunericului din cameră și de afară. Totuși, și-a dat seama că era vorba de niște gheare mici.

Apoi, doi licurici au apărut la geam. De fapt, nu erau licurici. Aurel a făcut contact vizual cu o pereche de ochi ce străluceau în beznă.

Mai bine că nu a dat “chemarea la luptă”. Tatăl ar fi catalogat drept “alarmă falsă” inamicul intrat pe fereastră, care s-a dovedit a nu fi o amenințare. Ochii din beznă nu îi aparțineau unei creaturi malefice, ci unei pisicuțe albe.

Aurel a răsuflat ușurat, aerul scos din plămâni purtând mireasma relaxării. Pisicuța albă s-a așezat pe pat. Când se gândea să o scoată afară din cameră, băiatul a avut surpriza de a constata că musafirul nu era un animăluț obișnuit, ci unul ce avea darul vorbirii.

-Numele meu este Cutză, și sunt o pisicuță vorbitoare, i s-a prezentat ea.

-Aurel, încântat de cunoștință. Ce faci aici, pisicuță vorbitoare?

Cutză nu s-a rătăcit. Vizita sa neașteptată din toiul nopții era motivată de un scop nobil. Venise să îi ofere ajutor lui Aurel în ceea ce privește monștrii ce nu îi dădeau pace.

-Știu că ți-e teamă de monștrii ascunși sub fereastră și ai și de ce. Sunt cât se poate de reali! Doar eu te pot ajuta să îi înfrângi, a spus Cutză.

Băiatul nu a apucat să strige când se simțea în pericol, dar mai avea puțin și o făcea atunci, fiind fericit că cineva îi crede povestea.

-Vino cu mine pe Tărâmul Vieții Fericite, a început Cutză, este un loc magic unde oamenii ca tine își înving monștrii.

Propunerea pisicuței s-a ivit la țanc, ca autobuzul ajuns în stație fix când ploaia își rostește primele cuvinte. Aurel era pregătit să-și însoțească noua prietenă pe Tărâmul Vieții Fericite, orice doar să scape de monștri.

Dar înainte, copilul a ținut să ceară anumite detalii fără de care părinții nu îl lăsau să se aventureze niciunde: Cât stăm acolo? Vom avea mâncare? Pot păți lucruri rele?

Cutză avea răspunsurile pregătite:

-Pe Tărâmul Vieții Fericite, timpul trece mult mai încet ca aici, deci te vei întoarce acasă până la ziuă. Cât despre mâncare, vom avea din belșug.

-Dar lucruri rele? Este posibil să-mi facă cineva rău? A întrebat Aurel.

-Eu, Cutză, pisicuța cu grai, îți promit că nimeni nu-ți va face nici un fel de rău.

Acestea fiind zise, Aurel a tras peste pijamale un hanorac și o pereche de blugi. În spate, și-a luat un ghiozdan gol, ce ar fi fost umplut cu provizii dacă nu-i asigura Cutză masa caldă.

-Cum ajungem pe Tărâmul Vieții Fericite? Luăm autobuzul? În acest caz, să știi că autobuzele nu circulă la ora asta, a spus Aurel îngrijorat.

-Nici vorbă! Ne vom teleporta până acolo. Mă vei mângâia după urechi, iar când voi toarce, magia ne va transporta pe Tărâm.

Cutză a plecat capul în fața lui Aurel. Copilul a mângâiat pisicuța pufoasă cu mișcări tandre.

În câteva secunde, trupul lui Cutză a început să vibreze, precum o periură de dinți electrică. La început a fost molcom, iar apoi torsul a crescut în intensitate, până când Aurel simțea că îl pătrunde vibrația felinei.

Camera a fost inundată de o lumină albă, orbitoare. Vederea băiatului s-a pierdut pentru scurt timp. Când și-a revenit, cei doi se aflau deja pe Tărâmul Vieții Fericite.

## Capitolul 3

Era o câmpie cu iarbă verde și deasă. Floricele de toate culorile se ridicau curajos din pământ, răspândind parfum delicat. Printre ele zburdau fluturași și albinuțe, într-un joc interminabil “de-a prinselea”. Toate aceste frumuseți se aflau sub cupola cerului senin, însoțit de soarele ce lumina plăcut, asemenea veiozei deasupra unui tablou pictat cu talent.

-Tărâmul Vieții Fericite, la fel de frumos ca întotdeauna, a zis Cutză inspirând aerul curat.

-Întrădevar, este superb, a aprobat Aurel.

În fața lor se afla o cărare ce ducea spre pădure. Cei doi au pornit la drum, urmând cărarea. Nu aveau mult de mers până la intrarea în pădure și nici nu se arăta anevoios traseul. În timp ce mergeau, Cutză i-a detaliat băiatului planul de acțiune:

-Pe tot parcursul zilei vom vizita casele prietenilor mei și o să petrecem timp împreună. În fiecare casă se găsește câte un bolovan pe care la sfârșitul vizitei va trebui să-l iei cu tine în ghiozdan. După ce vei colecta toți bolovanii, monștrii vor dispărea pe veci și o să te întorci fericit acasă.

În scurt timp, Aurel și Cutză au pătruns în pădure. Printre copacii ce se înălțau impunători, au zărit prima casă la care trebuiau să ajungă. Era casa celui mai bun prieten al pisicuței, și anume, spiridușul Libirape.

Spiridușul Libirape și-a întâmpinat oaspeții cât se poate de călduros. Arăta întocmai ca în basmele citite de Aurel, cu haine colorate, urechi ascuțite, piele verde și zgârcit la înălțime.

Copilul s-a împrietenit rapid cu Libirape. Cei trei aveau chef de joacă, așa că spiridușul a pocnit din degete și o minge de fotbal s-a zămislit din nimic. Încântați, au dat startul unui joc intens cu mingea, în spațiile casei.

Băiatul nu s-a mai distrat așa copios în viața lui. Spiridușul întreținea atmosfera plăcută cum nici unul dintre prietenii lui Aurel

nu a reușit vreodată. Nici Cutză nu s-a arătat mai prejos, pisicuța albă alergând după minge cu rapiditatea specifică felinelor.

În cele din urmă, osteneala i-a tras de mânecă și i-a rugat să facă o pauză. Drept soluție, Libirape i-a poftit pe cei doi musafiri în casă.

Interiorul locuinței era modest și frumos aranjat. Două paturi comode, o bibliotecă plină ochi cu cărți, tablouri ce înfățișau peisaje din Tărâm și multe ghirlande care se întindeau pe pereți. Dar ce i-a atras atenția lui Aurel, în mod special, era masa situată lângă sobă.

Pe masă se găseau farfurii umplute cu fel și fel de bunătăți, de la supe până la fripturi. Aurel abia aștepta să se înfrupte din merindele spiridușului.

-Mi-e o foame de lup! a exclamat Aurel. Ce bine ar intra o fripturică acum! Așa-i?

Libirape i-a făcut smecherește cu ochiul pisicuței și a spus:

-Înainte de a mânca, mai avem de jucat un joc. Ce zici, Aurel?

La auzul vorbelor, Cutza, care se odihnea într-unul din paturi, s-a ridicat și a tulit-o prin fereastra deschisă, zicând scurt:

-După ce-i gata joaca, ne vedem afară, Aurel.

Pe băiat l-a surprins fuga lui Cutză. Părea că pisicuța cunoștea jocul propus și nu își dorea să ia parte la el. Dar Aurel nu a îmbrățișat îngrijorarea. Avea încredere în noul său prieten, și știa că activitatea la care s-a gândit îi va face plăcere.

Aurel a întrebat în ce constă joaca și răspunsul primit s-a dovedit a fi mai mult decât inconfortabil:

-E simplu, te dezbraci complet în fața mea, iar eu îți ating cărnita asta apetisantă.

-Nu-i nimic rău în asta, completă Libirape, mă lași zece minute să te savurez și apoi mâncăm fericiți.

Băiatul s-a depărtat ușor de spiriduș, lipindu-se de perete. Știa că nu este în regulă ce i-a cerut. Părinții l-au avertizat în privința acestor lucruri.

-Îmi e rușine să-mi dau hainele jos, a spus el cu vocea tremurând de frică. Nu putem juca altceva?

Chipul spiridușului s-a întunecat. Veselia copilărească s-a transformat într-o furie caracteristică unui animal înfometat.

Libirape și-a înfipt mâinile în hanoracul lui Aurel, încercând să-l smulgă de pe el. Copilul neajutorat a avut o tentativă de apărare folosind ghiozdanul drept scut, dar Libirape era mai puternic. În câteva secunde i-au rupt gulerul.

-Te implor! striga Aurel. Lasă-mă în pace!

Dar nu se oprea. Îl pipăia în cele mai jenante zone și găfâia cu plăcere.

-Ce plete ai, frumusețea mea. Arăți ca o fetiță cu părul ăsta. Nu vrei, tu, să fii fetița mea?

-Cutză! zbigera Aurel. Ajută-mă, Cutză!

-Nu te ajută, rânji Libirape. E doar o pisică fricoasă care te-a lăsat baltă.

O bubuitură i-a distras atenția agresorului. Când a privit în direcția sunetului, Aurel a zărit un bolovan cam de mărimea a două palme. Se pare că piatra a căzut din tavan, aterizând pe masă și provocând două victime: un castron cu supă și o farfurie cu friptură.

Cutză i-a vorbit despre bolavanii din case, pe care trebuia să îi colecteze, deci știa ce are de făcut. Cât încă era distras, Aurel l-a îmbrâncit pe spiriduș. Libirape nu a anticipat atacul și s-a prăbușit pe podea.

Cât ai clipi, Aurel a strâns la piept bolovanul și a fugit pe ușă, înainte ca monstrul să își revină. În fața casei s-a întâlnit cu Cutză, care a luat-o la sănătoasa, țipând:

-Fugi după mine, Aurel! Fugi!

Aurel a vârat bolovanul în ghiozdan, l-a ridicat în spate, și s-a pus pe fugă, încercând să țină pasul cu Cutză. De la fereastră, spiridușul striga după el. Vocea sa scădea în intensitate cu cât alerga mai departe printre copacii pădurii.

-Este vina ta că ai pățit asta! Dacă nu arătai ca o fetiță, nu mă porneai așa tare! auzi băiatul glasul lui Libirape.

## Capitolul 4

Aurel și Cutză au poposit la marginea pădurii, unde o nouă cărare prindea suflu și se întindea peste câmpii verzi.

Stăteau pe un buștean. Băiatul își trăgea suflul și, mai presus, ducea o bătălie grea cu corpul care îi cerea să vomite suc gastric, căci numai de mâncare nu a avut parte la spiriduș.

Ghiozdanul lui Aurel nu a mai fost așa greu nici în zilele de luni. Când a vrut să îl dea jos, ca să lase loc de relaxare și spatelui obosit, a constatat că rucasacul i s-a lipit de spate. A încercat în toate felurile să îl dezlipească, dar în zadar. Ghiozdanul a devenit una cu trupul său.

-Ce-i asta? pufni Aurel nervos, de ce nu-l pot da jos?

Cutză i-a explicat:

-Am uitat să-ți spun, dar o dată ce ieși asupra ta un bolovan, nu te poți separa de el până la părăsirea Tărâmului.

Băiatul a strâns din dinți cu furie. Acea furie, însă, a luat înfățișarea tristeții. Peste obrajii încă uzi, lacrimi noi s-au scurs. Lacrimi vărsate cu durere, frustrare și mai mult, rușine motivată de întâmplarea precedentă.

-Așa cum ai uitat să-mi spui ce intenții avea Libirape, de fapt? Mi-ai promis că voi fi în siguranță pe Tărâmul Vieții Fericite!

-A avut și el o scăpare, încercă să-l scuze Cutză, spiridușii pot fi niște ființe foarte ciudate. Îți promit că nu se va mai repeta nimic de genul acesta.

Încrederea în Cutză i-a fost știrbită. Nu l-a ajutat nici când a strigat disperat. Dar Aurel trebuia să îl urmeze în continuare. Doar prin Cutză și prietenii lui putea învinge monștrii ce îl bântuiau.

## Capitolul 5

-Îmi este atât de foame! se plângea băiatul, mai bine îmi luam sendvișurile cu mine.

Cutză s-a ridicat și a zis:

-Vom urma cărarea până la casa lui Ben Belle. Acesta, om ca și tine, ne-a pregătit o masă copioasă. Îți vei potoli foamea foarte curând și vei obține încă un bolovan.

-Ben Belle nu este ca Libirape, nu?

-În nici un caz! Un om de ispravă, astea sunt cuvintele ce-l caracterizează. Să mergem!

Cei doi s-au lăsat purtați de cărarea ce traversa câmpii. La scurt timp, casa Belle le-a apărut în cale. Aurel a ciocănit la ușă, timid și oarecum speriat. Nu a durat mult până s-a arătat în prag Ben care, întradevăr, nu erau spiriduș. În schimb, era cel mai chipeș om pe care l-a văzut Aurel vreodată, frumusețea lui umilind și zeii Olimpului.

-Bine ai venit la reședința Belle. Eu sunt Ben Belle, iar tu trebuie să fii Aurel, băiatul speriat de monștri.

Băiatul a aprobat spusele bărbatului și s-a uitat spre Cutză, adăugând faptul că pisica l-a adus pe Tărâm.

-Ah, inegalabilul Cutză! Numa' fapte bune face! Îl laudă Ben.

-Aurel moare de foame. La cât a cărat bolovanul ăsta în rucsac, cred că ar mânca tot Tărâmul, zise Cutză.

Belle a râs cu poftă, dezvăluind dinți albi și drepți.

-Intrați, masa-i gata!

Luxul respira în interiorul casei, exteriorul fiind nimic pe lângă opulența dintre pereți. În dreptul ferestrei era așezată o masă lungă, plină vârf cu preparate apetisante. Dar înainte de a începe festinul, Ben și-a lăsat pârintește mâna pe umărul lui Aurel și l-a îndrumat către o oglindă mare, fixată în perete.

-Până mâncăm, vreau să faci ceva pentru mine. Privește-te în oglindă și spune-mi ce vezi.

Din nou, Cutză a ales “invizibilitatea” la ceea ce urma. A iesit din casă, însă de această dată nici nu s-a sinchisit să dea vreo explicație.

Aurel a ignorat dispariția subită și s-a focusat pe oglindă. Reflecția băiatului se arăta obosită, plină de sudoare și cu hanoracul rupt. Totuși, Aurel a socotit că Ben nu se așteaptă să îi vorbească despre trăsăturile fizice prezente în oglindă. De aceea, a cercetat lăuntric și a spus:

-Eu, Aurel, văd un băiețel de zece ani ce doar își dorește să învingă monștrii ce i-au răpit liniștea vieții fericite. Nu doar atât...

Ben a pufnit sardonice și a lăsat la vedere o grimasă scârbită:

-Greșit! Pentru început, mă uit la un copil mult prea scund și slăbănog.

-Ce? făcu Aurel, nu mi se pare că sunt...

-O, ba da! Mai apoi, ai nasul ăla așa de strâmb încât ai putea sparge lemne cu el.

-Nu e strâmb deloc, mama spune...

-Nu contează ce zice maică-ta, copile! Ești urât cu spume! Ce-s lațele alea în cap? se rățoi Ben.

Atunci, Aurel a priceput că Belle nu este omul pe care Cutză l-a descris.

-Parcă ai urechi de elefant, Aurel. De fapt, cred că elefanții se uită la tine, bucuroși că arată mai bine!

Minute în șir ce au părut o veșnicie, Ben l-a ținut pe Aurel în dreptul oglinzii și a glumit pe seama aspectului său. Și-a dat silință să își țină în frâu lacrimile până nu a mai putut.

Copilul a deschis porțița lacrimilor, iar acestea au evadat ca niște câini ce tânjesc libertatea. Bruscă, Ben a avut o radicală schimbare de atitudine. Îi părea rău.

-Glumeam doar, Aurel. Nu credeam că te vei supăra.

Belle a vrut să remedieze situația cum a știut mai bine:

-Ia un loc la masă, băiat frumos. Prea ai răbdat de foame.

Aurel a acceptat invitația numaidecât. Avea impresia că stomacul îi este topit de sucul gastric secretat în gol. Ben i-a adus o tavă acoperită cu capac.

-Să fie pui prăjit? Sau poate ouă fierte? Încerca Aurel să dezvăluie în minte misterul ascuns sub capac.

Dar când a ridicat capacul, a realizat că nu s-a aflat nici pe aproape de răspunsul corect. Pe tavă a găsit un bolovan, mai precis, cel pe care trebuia să îl colecteze.

-Ce? Credeai că un hidos ca tine va sta la masă cu mine? Ia bolovanul și dispari! a tunat Ben cu dispreț.

Și așa, Aurel a fost alungat, fără să mănânce și cu un al doilea bolovan care îi frângea spatele.

## Capitolul 6

-M-ai trădat! Ți-ai încălcat promisiunea a doua oară! Ben Belle mi-a făcut rău, la fel și spiridușul Libirape!

Cuvintele băiatului trebuiau să fie ascuțite, tăioase, dar suspinele sale le-au transformat într-un pumnal făcut din puf. Deznădejdea, foamea și, mai ales, greutatea ghizodanului contopit cu spatele, nu-i permiteau să o atace mai dur pe Cutză.

-Bine, recunosc, Tărâmul Vieții Fericite nu e tocmai un loc sigur. De acum, nu mai promit nimic, spuse Cutză.

Soarele lovea nemilos câmpul unde au făcut popas, ca Aurel să-și tragă suflul un moment. De sub copacul a cărui umbră nu-i ferea suficient de căldură, Aurel și Cutză priveau Muntele Înțelegerii. Cărarea pe care au urmat-o își găsea sfârșitul la poalele muntelui, unde se afla casa Grădinarului Elf.

-Îți spun sincer, Grădinarul Elf e o ființă ciudată, deci să nu pui la suflet nimic, l-a avertizat Cutză.

-Măcar are ceva de mâncare?

-O ființă zgârcită ca el n-ar împărți nici un bob de orez. În schimb, te va lăsa să crești un pom în grădină. În acest fel, te alegi cu fructe gratuit, iar apoi primești un bolovan.

-Am înțeles. Vreau doar să terminăm mai repede. Tărâmul m-a dezamăgit suficient.

## Capitolul 7

La cum arătau veșmintele Grădinarului Elf, mama lui Aurel le-ar fi încadrat în categoria “haine rupte și ponosite, numa’ bune de șters praful prin casă cu ele.

Elful era un bărbat urusz, neîngrijit și foarte incoerent în vorbire. Nu a purtat cine știe ce dialog cu Cutză și Aurel. Numaidecât, i-a chemat în grădină pentru a-i explica băiatului cum să crească puiețele din colț.

-E puiete magic, vorbea răgușit elful, dacă-i bagi vorbe bune din suflet si crezi în el, într-o secunda se face ditai’ pomu’ plin cu fructe.

-Mă descurc, sper.

Grădinarul i-a întors spatele și s-a dus, mergând clătinat, în partea opusă a grădinii. Acolo mai era un puiete.

-Eo îl cresc p’ăsta al meu și tu p’al tău. Să vedem la cine se face mare mai repede.

Gazda vorbea greoi, cu limba împleticită. Aurel s-a prins că se petrecea ceva în neregulă cu el, dar nu asta era important. Avea o treabă de făcut și dacă nu o ducea la capăt, pierdea șansa la câteva fructe proaspete.

Aurel s-a așezat turcește în fața puietelui. L-a inspectat puțin, nefiind sigur cum să înceapă. Poate Cutză l-ar fi putut ajuta dacă nu alegea “să dea bir cu adormiții” în patul Grădinarului.

-Știu că te poți transforma în ceva măreț, am încredere în tine, i se adresă Aurel puietelui.

Între timp, Elful își încuraja puiețele într-un fel considerabil opus colegului de grădină:

-Crești naibii mai repede, bucată inutilă ce ești!

Nu era nevoie să fie un geniu pentru a pricepe că atitudinea Grădinarului îi putea aduce doar fructe, asemenea incendiului fără fum, adică inexistente. Aurel și-a propus să îl ignore și să își investească toată concentrarea în puiețele său. Mama mereu i-a spus: Vecinul cu ograda lui, iar tu cu a ta!

Băiatul a continuat cu încurajările:

-Nu există nimic ce-ți poate sta în cale, drăguțule, Găsește-ți puterea interioară.

În paralel, Elful își susținea discursul nicidecum motivațional:

-Dacă-n câteva secunde nu faci fructe, mă jur că te zbor în sobă!

Timpul trecea și niciunul nu s-a ales nici măcar cu o picătură de succes să își mai umezească buzele uscate de atâta vorbă. Primii stropi ai deznădejdii anunțau o furtună grea pentru Aurel. Dar totul s-a schimbat când mintea i-a fost fulegerată de un gând apăsător.

A fost egoist. Și-a dorit ca puiețele să crească nu fiindcă acesta îi era destinul măreț, ci fiindcă voia să își potolească foamea. N-a privit “micuțul” ca pe un prunc ce trebuia încurajat necondiționat, ci ca pe o unealtă datoare. Binele oferit condiționat se întoarce rar, ca un amnezic ce a uitat drumul spre casă.

Aurel și-a învățat lecția. Avea să susțină puiețele fără așteptări, motivat doar de bunătate pură. Foamea i-a încețoșat moralitatea și, drept dovadă de regret, i-a spus puietelui:

-Îmi cer iertare dacă te-ai simțit folosit până acum. Îmi este foarte foame, recunosc, dar asta nu-mi scuză egoismul. Fă-te mare și puternic! Fă-o pentru tine și atât, acesta-i destinul tău!

Și magia și-a spus cuvântul. Puiețele lui Aurel s-a înălțat sub privirea sa uimită. N-a durat mult până să atingă maturitatea și cel al Grădinarului Elf. Diferența o făceau fructele pomilor, Aurel având la dispoziție pere aurii, iar Elful mere roșii și carnoase.

-Hah! M-ai întrecut, deci, observă Elful. Acu' să vedem care are fructe mai bune!

Pentru început, Aurel a degustat o pară din pomul său. De o singură mușcătură a fost nevoie ca să-i fie clar: perele erau acre și într-o mare măsură, putrezite.

Dar când Elful a înfulecat încrezător un măr, situația a luat o întorsătură nedreaptă pentru Aurel. Grădinarul savura fructul cu ochii strănși de mulțumire. Mărul era dulce, zemos și răcoritor.

Băiatul își exprimă frustrarea numaidecât:

-Cum e posibil? I-ai vorbit urât cât a fost mic, iar acum că a crescut îți oferă fructe bune! Nu-i corect!

Elful a râs zgomotos, suc de mere scurgându-se pe buze, ca dintr-o cană umplută peste măsură:

-Ține minte, puștiule: în viața asta mizeră, poți să dai la schimb vin și să primești înapoi borhot.

Nu era genul de lecție pe care Aurel se aștepta să o învețe. Ce viață! Universul ascundea sub preș legi nedrepte, gata să cocoșeze virtuțile omului.

Starea de reverie a băiatului a fost întreruptă de crengile mărilor care s-au aplecat până la pământ. De ele era prins un bolovan, cel pe care trebuia să îl colecteze pentru a elimina monștrii.

Ghiozdanul deja îi frângea spatele, iar deznădejdea, și durerea din suflet, spiritul. Dar trebuia să îl care...

-Ai găsit ce căutai, zise Grădinarul înfulecând al treilea măr. Acu, tre' să pleci.

Din casă s-a arătat și Cutză, cu chipul buimăcit de somn. Pisicuța a căscat plictisită și a spus:

-Oh, deci ăsta e bolovanul. Ce altceva am ratat?

## Capitolul 8

Aurel și Cutză au părăsit casa Grădinarului Elf. Trebuiau să ajungă la un tunel săpat în Muntele Înțelegerii, pe care urmau să îl traverseze pentru a se întâlni cu ultimii doi prieteni ai pisicii. Cutză nu i-a descris în nici un fel pe aceștia. A preferat să le îmbrace identitatea în mister.

Cei doi se deplasau cu pași mici, dat fiind povara lui Aurel. Ghiozdanul din spatele băiatului acționa asemănător unui storcător de lămâi: storcea din el transpirație și toată vlaga rămasă.

Pe nepusă masă, ceva a zburat pe lângă capul lui Aurel și a aterizat într-un tufiș.

-O să ai nevoie, puștiule! Se auzi vocea Elfului de după gardul curții, să nu zici că-s egoist!

Când a verificat tufișul, Aurel a constatat că Elful i-a aruncat o sticlă ce conținea un lichid transparent. Greutatea ghiozdanului îi restricționa majoritatea mișcărilor, dar tot a reușit să se aplece și să ridice sticla misterioasă.

-Văd că am primit niște apă. Măcar atât dacă nu ceva de mâncare, murmură trist Aurel.

Ochii pisicuței sclipiră cu interes la observarea sticlei. Era de parcă abia aștepta să contrazică băiatul:

-Aia nu-i apă! E chiar mai bine de atât! E licoarea elfilor! făcu ea fascinată.

-Licoarea elfilor? La ce folosește?

Cutză i-a zis:

-Este o băutură făcută doar de elfi. Cel care o bea, prinde atâta forță, încât ar putea alerga tot Tărâmul fără să obosească.

Vorbele pisicii l-au făcut pe Aurel să creadă că a găsit combustibilul mașinii ce avea rezervorul gol. Fix asta îi trebuia! Era obosit peste măsură de ghiozdan, foame și întâmplările marcante de pe Tărâm. Licoarea urma să îl revigoreze.

Aurel a deschis capacul sticlei și a mirosit conținutul. Era un miros spirtos, înțepător la nas. O înghițitură din licoare i-a fost

suficient pentru a experimenta un “incendiu” în gură și de a lungul gâtului. Băutura îl ardea, dar în același timp îi creștea puterea.

Drumul până la tunelul din Muntele Siguranței nu a durat mult. O dată ajunși în fața tunelului luminat de torțe, Cutză a spus:

-E un tunel foarte lung și o să dureze ceva să-l parcurgem. Crezi că vei rezista, Aurel?

Aurel a ridicat sticla victorios, ca pe un trofeu câștigat cu trudă și a răspuns:

-Cu așa un cadou, s-ar putea ca traseul să fie mai scurt decât ai crede.

## Capitolul 9

Nici jumătate din sticlă nu a dovedit, iar Aurel deja simțea cum bolovanii din ghiozdan iau greutatea penelor. Înainta prin tunelul pietros cu viteza îndrăgostiților ce au să se revadă după o separare lungă. Chiar și feline i se părea o provocare să țină pasul cu băiatul.

Dar efectul revigorant și împuternicitor al licoarei mergea mână în mână cu alt efect, unul advers: Aurel nu își putea menține echilibrul pe picioare nici când stătea locului.

Așa, copilul se izbea constant de pereții tunelului, acceptând cu nepăsare arsurile provocate de torțe. Era de parcă tunelul plutea pe o mare mânioasă, plină de valuri ce-l aruncau de colo colo.

-Cutză! vorbi Aurel cu limba grea, trebuie să încerci și tu băutura! Este fenomenală! Bolovanii sunt foarte ușori când beau...

Cutză s-a ferit rapid de Aurel care, în mersul său dezechilibrat, s-a izbit de perete și, după aceea, a ricoșat în direcția lui.

-Eu ți-am zis că-i prețioasă! Bea cât mai mult, Aurel.

Cum cavalerii merg la luptă cu sabia în față, așa și Aurel traversa coridorul cu sticla îndreptată spre orice inamic i s-ar fi putut arăta. Vitejia i se accentua cu fiecare înghițitură din licoare. Poate ultimii stropi de pe fundul sticlei îl vor înzestra cu puterile zeilor și va putea învinge monștrii și fără ajutorul bolovanilor.

-Ce zici? Crezi că licoarea elfilor mă va face puternic încât să zdrobesc monștrii? zise Aurel după ce, în amețeala sa, a invadat spațiul personal al unei torțe și si-a ars ghiozdanul.

Cutză i-a spus solemn:

-Sub nici o formă! Asta-i capcana tuturor consumatorilor de licoare: începe să creadă că băutura îi va scăpa de monștri. Ei bine, nu-i așa!

De ar fi știut Aurel faptul că acelea au fost cele mai sincere cuvinte strecurate printre mustățile pisicii! De ar fi știut copilul că

amețeala ce-l izbea de pereți era mai puțin periculoasă ca cea care-l putea izbi de probleme adevărate!

## Capitolul 10

Încăperea de la sfârșitul tunelului și-a primit vizitatorii cu bine, dar nu și sănătoși, dacă e să ne referim la Aurel. Echilibrul băiatului se sfărâmasese mai mărunț decât sticla goală pe care a transformat-o în cioburi.

Era o cameră încăpătoare, săpată atent în Muntele Înțelegerii. Avea formă circulară, iar tavanul te ducea cu gândul la cupolele bisericilor. În mijlocul podelei era o groapă, adâncă de cam doi metri, peste care trecea un pod îngust, din lemn.

Aurel s-a sprijinit de peretele de lângă intrare. Cutză, ostenită, s-a întins pe solul pietros și i-a zis gâfâind:

-Acum, îmi vei cunoaște ultimii doi prieteni. Vor fi încântați să dea ochii cu tine...

Fundul gropii din încăperea purta o peliculă subțire de noroi, care a început să fiarbă, în ciuda lipsei căldurii. Noroiul scotea bulbuci ca și apa din ibric. Aburi dezgustători se ridicau și își găseau sfârșitul drumului în tavanul-cupolă.

Când noroiul a încetat să fiarbă și aburii au trecut în neființă, Tărâmul Vieții Fericite și-a scos bagheta fermecată și încă o magie a prins glas. Tavanul s-a transformat într-un fel de ecran, sau poate într-o fereastră dincolo de care se aflau un bărbat și o femeie.

Se pare că prietenii pisicii îi erau cunoscuți și băiatului. De fapt, nu-i putem numi prieteni comuni, erau chiar părinții lui Aurel. Mama și tatăl îi priveau de sus, din tavan, ca niște zei ai cerului. Pe fundal se observau pereți colorați și jucării, semn că se aflau în dormitorul copilului.

Părinții le zâmbeau cu căldura unei sobe pe timp de iarnă. Aurel aproape a început să plângă la vederea celor mai dragi ființe din viața sa. Nu-i venea să dea crezare apariției neașteptate. Avea așa multe să le povestească. Așa multă durere trebuia împărtășită...

-Mami? Tati? izbucni în lacrimi copilul, cu glasul mormăit, chiar voi sunteți? Am atâtea să va povestesc...

Mama i-a vorbit, provocând ecou în cameră:

-Bănuiam că ești pe Tărâm, cu prietena noastră, Cutză. Am intrat la tine în dormitor să vedem dacă dormi bine și nu te-am găsit. Atunci, ne-am gândit că pisica te-a vizitat și ai plecat în aventură.

Aurel și-a mutat privirea către Cutză. Era confuz, cum de o cunoșteau părinții? Cum de cunoșteau Tărâmul Vieții Fericite?

Tatăl l-a lămurit:

-Copiii la vârsta ta, printre care și noi, ajung să se împrietenească cu pisicuța Cutză. Noi nu am pășit pe Tărâm, dar văd că tu ai reușit.

Cutză zâmbea și torcea zgomotos, mândră de recunoașterea primită.

-Sunt aici să scap de monștri, zise Aurel, Cutză mi-a spus că...

-Înainte de a sta la povești, l-a tăiat mama replica, asemenea cuțitului cu o friptură fragedă, vreau să faci ceva pentru mine.

Aurel a tresărit. Experiențele trăite pe Tărâm i-au creat insecurități în ceea ce înseamnă cerințele oamenilor. Mai întâi Libirape, iar apoi a urmat Belle, amândoi încropind traume dureroase în sufletul băiatului. Dar trebuia să fie diferit, părinții nu i-ar fi făcut rău niciodată. Îl iubeau necondiționat.

Mama a spus:

-Vreau, te rog frumos, să traversezi podul din lemn. Atât îți cerem, și apoi îți vom asculta aventura.

Nu era o cerință complicată. În parc mereu făcea echilibristică pe balansoare sau garduri. Ce putea merge greșit?

Aurel a pornit încrezător spre podul de deasupra gropii. Amețealea licorii îl împingea de colo colo, ca într-un dans nebun. În ciuda acesteia, se simțea în stare să travezeze. Era sigur pe el.

Dar când a fost să îndeplinească acțiunea cerută, licoarea i-a dat lovitura de grație. Nu a ajuns nici la jumătatea podului când mâna parșivă a ameteții l-a îmbrâncit.

Aurel s-a prăbușit în groapă. Genunchii și gleznele n-au făcut față impactului, sunetul oaselor rupte fiind înăbușit de strigătul copilului. Plângea, urla și se tăvălea prin noroi. Era cea mai mizeră ființă...

Privea “cerul” din adâncurile durerii. La marginea gropii era Cutză, care se holba la el indiferentă, iar din tavan, părinții făceau ochii mari.

Ochii lor nu purtau tristețe sau măcar empatie față de fiul rănit, ci furie, dezgust și multă dezamăgire. Când Aurel spera la alinare din partea celor mai dragi oameni, a primit cea mai acerbă înjunghiere.

Mama s-a întors spre tată și i-a spus scârbită:

-Vezi? Exact cum credeam, fiul nostru a ajuns un bețiv jegos!

-Mamă! Ascultă-mă, plângea copilul, am vrut doar...

-Ce ai vrut? Tună fioros tatăl, să ne arăți ce alcoolic împuțit poți ajunge? Ne-ai dezamăgit, băiete!

Aurel spera ca pisica să-i ia apărarea, dar, ca de fiecare dată, Cutză îl lăsă de izbeliște în fața dificultății.

Chipurile părinților erau schimonosite de dispreț. Parcă mai aveau puțin și coborau din tavan doar pentru a-i face felul unicului fiu.

-Ai hanoracul rupt și ești beat criță! Pun pariu că duhnești a băutură proastă! Ba mai mult, duhnești a eșec și pierzanie! Îl certa mama.

-Mami, eu doar încercam să ușurez greutatea bolovanilor! Cu bolovanii din ghiozdan pot învinge...

-Așa scuzi tu bețivismul ăsta dezgustător? Eu și tati ne-am dat silința să te creștem și uite ce faci! Alcoolic prost!

Nu avea nici o șansă de a-și îmbuna părinții. Iubirea lor a dispărut mai repede ca aburii noroiului ce au creat legătura dintre lumea obișnuită și Tărâm. Ultimele cuvinte ale mamei au făcut ca groapa să crească în adâncime, făcând iadul să pară un rai întunecat:

-Din acest moment, tu nu mai ești copilul nostru! La revedere, Aurel!

Apoi, cei doi au lansat atacul final. Cu câte o mână fiecare, au ridicat un bolovan care îi făcea pe ceilalți din ghiozdan să arate a simple pietricele. Părinții au aruncat bolovanul, având ca țintă băiatul, iar “Ghiuleaua”, în mod surprinzător, a depășit bariera ce o separa de Tărâm.

Bolovanul a aterizat în groapă, împrôșcând noroi peste tot. Noroc că s-a ferit la timp, altfel, Aurel ar fi avut capul sfârtecat. Totuși, dacă e să ne gândim la ce avea să urmeze, poate ar fi fost o moarte împăciuitoare.

Șocul l-a zguduit așa tare, încât nici n-a apucat să fie martor la cum tavanul se umple, din nou, de aburi, și părinții dispar. În locul acestora s-a întors cupola pietroasă, neuniformă, rece și murdară. A fost ultima oară când Aurel i-a văzut pe mami și tati...

## Capitolul 11

Aurel escalada groapa cu noul bolovan în ghiozdan. Licoarea elfilor, cea care i-a furat părinții, încă îi hrănea puterile, parcă încercând să se revanșeze pentru răul oferit.

Odată ajuns la suprafață, Cutză s-a apropiat de el și i-a spus pe un ton ce inspira o falsă încurajare:

-Ai colectat și ultimul bolovan! Acum te poți întoarce acasă fără a mai purta grija monștrilor.

Însă lacrimile băiatului curgeau neconținut. Ochii săi erau doi nori negri deloc zgârciți în ceea ce însemna ploaia torențială. Printre suspine, se văita:

-De ce m-aș mai întoarce acasă? Mami și tati nu mă mai iubesc. I-am pierdut pe veci!

Aurel plângea atât de zgomotos, încât tot ce era în jur se zguduia. Urletele sale izbeau pereții camerei cu perseverența unei echipe de demolări ce vrea să se arate utilă. Peretele din față crăpa încetul cu încetul, până când s-a prăbușit la propriu.

Dincolo de praful rămas, a ieșit la iveală o nouă încăpere. Era întunecată aproape complet. O singură torță se afla la datorie, iar aceasta lumina cu greu lacul ce se întindea pe suprafața încăperii.

Curiozitatea lui Aurel îi cerea vehement să inspecteze lacul descoperit. Și-a șters lacrimile și a înaintat, în continuare sabotat de amețală, până la marginea apei. Cutză l-a urmat și ea.

Băiatul a întins torța deasupra lacului. La prima vedere, nu i-a putut estima adâncimea. Asta fiindcă îl preocupa mai tare ce se afla sub apă, și anume, pești care înotau haotic.

-Îmi este o foame cum nu mi-a fost niciodată! Se smiorcăia Aurel. Mi-ar prinde bine niște peștișori, chiar așa cruzi cum sunt.

Cutză îi împărtășea pofta nestăvilă. Se lingea pe bot doar privind ființele acvatice.

-Cred că ai putea prinde cu ușurință câțiva pești. Pare foarte ușor, zise Cutză lingușitor.

-Aș putea încerca, presupun. Așa de mare mi-e foamea, încât merită să încercăm.

Cutză a continuat:

-Hai, intră în apă și înșfacă doi pești. După, dacă e, mai prinzi doi.

Aurel a privit spre pisică cu ochi mari și rugători:

-Nu poți intra și tu în apă? Îmi e frică singur...

Atunci, Cutză a izbucnit în râs. Râdea pe înfundate, făcându-l pe Aurel să se simtă ca un prost

-Prietene, sunt o pisică. Știi și tu că noi, pisicile, nu suportăm de nici o culoare apa.

-Deci, să mă duc singur?

-Da, iar eu te voi aștepta aici, îl asigură felina.

Acestea fiind zise, foamea a învins precauția. Aurel a sărit în lac și s-a scufundat până la fund într-o clipită. Era întuneric, apa foarte rece și peștii greu de prins.

În câteva secunde, copilul a priceput că nu a fost o idee strălucită vânătoarea propusă, așa că a vrut să întoate până la suprafață. E bine spus "a încercat", căci mai mult nu a putut.

Brusc, bolovanii din ghiozdan au revenit la greutatea lor obișnuită. Nu mai erau ușori ca fulgii. Poate licoarea elfilor nu mai avea efect? Cine știe? Oricum, ce contază este că Aurel era tras la fundul lacului de ghiozdan. Acel ghiozdan pe care nu îl putea da jos și îl ținea captiv sub apă...

Sincer să fiu, eu, San Claude, talentatul autor, sunt foarte obosit acum că scriu aceste rânduri. Este ora patru dimineața și îmi este foarte somn, așa ca voi spune pe scurt finalul poveștii: Aurel moare înecat, după ce a fost violat, umilit pe baza aspectului fizic, neîndreptățit de Univers, abandonat de părinți și trădat de Cutză. Cam despre asta-i vorba...

Și am încălecat pe o șa și v-am spus povestea așa.